

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 111/2019-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti MEGA TRUCKING SLOVAKIA s. r. o., IČO 36 581 461, Holubyho 12, Košice, zastúpenej advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Róbert Ružbašán, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cpr 1/2016 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti MEGA TRUCKING SLOVAKIA s. r. o. podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cpr 1/2016 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Okresnému súdu Košice II **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cpr 1/2016 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti MEGA TRUCKING SLOVAKIA s. r. o. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti MEGA TRUCKING SLOVAKIA s. r. o. trovy konania v sume 415,51 € (slovom štyristopätnásť eur a päťdesiatjeden centov) na účet advokátskej kancelárie AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2019 doručená ústavná s'ťažnosť obchodnej spoločnosti MEGA TRUCKING SLOVAKIA s. r. o., IČO 36 581 461, Holubyho 12, Košice (ďalej len „s'ťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cpr 1/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo s'ťažnosti a z jej príloh vyplýva, že s'ťažovateľka je v procesnom postavení žalovanej sporovou stranou v napadnutom konaní o náhradu nemajetkovej ujmy z titulu porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, ktoré začalo podaním žaloby 20. januára 2016. S'ťažovateľka k priebehu napadnutého konania uviedla, že podaním doručeným okresnému súdu 17. februára 2016 sa vyjadrila k obsahu žaloby, prvé pojednávanie sa uskutočnilo 17. júna 2016, ďalej sa uskutočnili pojednávania 9. novembra 2016, 18. januára 2017 a 22. februára 2017. Všetky ďalšie naplánované pojednávania boli zrušené. Žalobkyňa podaním zo 6. marca 2017 navrhla prerušiť konanie z dôvodu materskej dovolenky

jej právnej zástupkyne. Dňa 2. januára 2018 došlo k zmene zákonného sudcu. Okresný súd návrh na prerušenie konania zamietol uznesením sp. zn. 17 Cpr 1/2016 zo 4. júna 2018. Prílohu sťažnosti tvorí prípis okresného súdu sp. zn. Spr. 18/2018 z 24. januára 2019, ktorým boli zo strany predsedu súdu konštatované zistené prieťahy v napadnutom konaní.

3. Sťažovateľka v sťažnosti najmä namieta, že prieťahy v konaní boli spôsobené nečinnosťou súdu v určitých obdobiach, ale aj jeho nesprávnym postupom a neefektívnou činnosťou. Konanie z hľadiska jeho predmetu považuje sťažovateľka za štandardnú agendu s jestvujúcou ustálenou judikatúrou. K meritu uvádza:

„Poukazujeme na skutočnosť, že predmetné konanie trvá odo dňa podania návrhu už viac ako 3 roky, pričom Okresný súd Košice II bol nečinný počas cca polovice trvania konania, a to najmä v období od 29.3.2017 do 4.6.2018, pričom aj po danom období síce boli vytyčené termíny pojednávania, avšak žiadne pojednávanie sa reálne neuskutočnilo a doposiaľ v predmetnej veci nie je právoplatne rozhodnuté.

Nečinnosť súdu v období od 29.3.2017 do 4.6.2018 bola odôvodnená najmä zmenou zákonného sudcu. Máme však za to, že organizačné zmeny na súde či dôvody na strane sudcu, nemôžu ísť na ťarchu účastníka súdneho konania.

... Sťažovateľ je presvedčený, že konanie Okresného súdu Košice II nesmeruje k odstráneniu jeho právnej neistoty...“

4. Sťažovateľka na základe svojej sťažnostnej argumentácie žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom v tomto znení:

„I. Základné právo sťažovateľa na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR, základné právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Košice II v konaní pod sp. zn. 17Cpr/1/2016 bolo porušené.

II. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17Cpr/1/2016 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

III. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 5.000,- €, ktoré je Okresný súd Košice II povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu vyplatiť sťažovateľovi na účet právneho zástupcu sťažovateľa.

IV. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 415,20 €...“

5. Sťažovateľka požadované finančné zadost'učinenie odôvodňuje takto:

„Skutočnosť, že sťažovateľ ako žalovaný, sa od konca roku 2015 do dnešného dňa nedokáže domôcť právoplatného meritórneho rozhodnutia, a to aj za okolností, že sa nejedná o extrémne zložitý a ťažko riešiteľný spor a pojednávania sú síce vytyčované ale následne tesne pred termínom konania zrušené, spôsobila stratu dôvery v súdy a súdny systém Slovenskej republiky a ich význam, pocit krivdy a nespravodlivosti.“

6. Uznesením sp. zn. II. ÚS 111/2019 zo 6. júna 2019 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v rozsahu práv, ktorých porušenie namieta.

7. Na výzvu ústavného súdu predseda okresného súdu listom sp. zn. Spr V/403/2019 z 20. júna 2019 ústavnému súdu oznámil, že netrvá na ústnom prejednaní veci, a priebeh napadnutého konania popísal takto:

„- žaloba pre porušenie zásady rovnakého zaobchádzania bola na tunajšom súde podaná dňa 20.1.2016...“

- dňa 8.2.2016 bola žalobkyňa vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu a táto bola zaslaná na vyjadrenie žalovanému.

- stanovisko k žalobe bolo súdu doručené 17.2.2016 a súdny poplatok bol zaplatený dňa 2.3.2016...“

- pojednávanie dňa 17.6.2016 sa uskutočnilo a bolo odročené za účelom doplnenia dokazovania na deň 19.10.2016.

- dňa 17.8.2016 požiadala zástupkyňa žalobcu o odročenie pojednávania, určeného na deň 19.10.2016... súd jej žiadosti vyhovel a odročil pojednávanie zo dňa 19.10.2016 na deň 9.11.2016.

- uvedené pojednávanie sa uskutočnilo... a za účelom vypočutia svedkov, ktorých prítomnosť mala zabezpečiť strana žalovaného, bolo odročené na deň 18.1.2017... a za účelom vypočutia ďalších svedkov bolo odročené na 22.2.2017,

- i toto pojednávanie sa uskutočnilo... a bolo odročené na deň 29.3.2017.

- dňa 8.3.2017 podala žalobkyňa návrh na prerušenie konania...“

- dňa 28.3.2017 predložil žalovaný nesúhlas s prerušením konania a vyjadrenie vo veci. V uvedený deň požiadala žalobkyňa elektronickým podaním o odročenie pojednávania, určeného na 29.3.2017, z dôvodu náhlej zmeny zdravotného stavu. Súd jej žiadosti vyhovel.

- dňa 2.1.2018 došlo v konaní k zmene zákonného sudcu po tom, čo pôvodne konajúca zákonná sudkyňa bola pridelená na výkon funkcie na Krajský súd v Košiciach.

- uznesením zo dňa 4.6.2018 bol návrh žalobkyne na prerušenie konania zamietnutý.

- uznesením zo dňa 11.7.2018 bolo do konania na strane žalobkyne ako osobitný subjekt pribraté Slovenské národné stredisko pre ľudské práva so sídlom v Bratislave...

- z dôvodu ošetrovania člena rodiny sudcu bolo pojednávanie preročené na deň 19.12.2018.

- pojednávanie, určené na deň 19.12.2018, bolo zrušené.

- dňa 25.2.2019 požiadala žalobkyňa o odročenie pojednávania určeného na 27.3.2019, z dôvodu plánovanej zahraničnej pracovnej cesty v uvedenom termíne. Súd jej žiadosť akceptoval a určil nový termín pojednávania na deň 20.5.2019.

-uvedené pojednávanie sa uskutočnilo a za účelom vyhlásenia rozsudku bolo odročené na deň 12.6.2019.

- dňa 12.6.2019 bolo vyhlásenie rozsudku zrušené a nový termín pojednávania určený na 17.7.2019.“

8. K obsahu sťažnostných námietok predseda okresného súdu ďalej uviedol: „Z chronológie vo veci vykonaných úkonov je zrejmé, že v období od 29.3.2017 do 4.6.2018 došlo v konaní k prieťahom, i keď boli objektívneho charakteru, keď samotná žalobkyňa žiadala o prerušenie konania a následne o odročenie vytýčeného pojednávania z dôvodov na jej strane. V uvedenom období došlo tiež k zmene zákonného sudcu v konaní, rovnako z objektívnych dôvodov (preloženie pôvodne konajúcej zákonnej sudkyne na súd vyššieho stupňa), ktorý sa s vecou musel oboznámiť, čo si vzhľadom na obsiahlosť spisového materiálu vyžiadalo značný časový priestor. V čase prevzatia veci spis obsahoval viacej ako 700 strán, pričom samotná žaloba s prílohami obsahovala viac ako 150 strán. V neposlednom rade treba poukázať na skutkovú obtiažnosť veci, ktorá spočívala

vo vypočutí viacerých navrhnutých svedkov a ktorú dokladuje i obsiahlosť zápisníc z jednotlivých pojednávanií.“

9. Ústavný súd spracovaný prehľad procesných úkonov overil jeho porovnaním s obsahom spisového materiálu okresného súdu, a keďže mu zodpovedal, pre potreby ďalšieho konania z neho vychádzal.

10. Sťažovateľka podaním z 28. júna 2019 na výzvu ústavného súdu oznámila, že netrvá na ústnom prejednaní sťažnosti.

11. Vzhľadom na oznámenia právnej zástupkyne sťažovateľky a predsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

12. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde.

14. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

16. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ako aj z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietáhom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietáhom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

18. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o antidiskriminačnej žalobe patrí k bežnej rozhodovacej činnosti

súdiv a ani z predloženého súdneho spisu nevyplýva mimoriadna právna či faktická náročnosť veci.

19. Správanie sťažovateľa ako strany sporu je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd na základe zapožičaného súdneho spisu konštatuje, že sťažovateľka k predĺženiu konania neprispela podstatným spôsobom.

20. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

21. Z judikatúry ESĽP vyplýva, že zatiaľ čo rôzne priet'ahy nemusia samostatne viesť ku konštatovaniu porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak sa na ne prihliada spoločne a dohromady, môže dôjsť k porušeniu označeného práva sťažovateľa (Deumeland proti Nemecku, rozsudok z 29. 5. 1986).

22. Z prehľadu procesných úkonov spracovaných okresným súdom vyplýva, že o návrhu na prerušenie konania z 8. marca 2017 bolo rozhodnuté až uznesením zo 4. júna 2018 a v tomto období bol okresný súd vo veci bezdôvodne nečinný. Následne okresný súd nekonal až do 20. mája 2019, keď sa uskutočnilo ostatné pojednávanie. Celková dĺžka konania teda predstavuje ku dňu rozhodovania ústavného súdu približne 3 a pol roka bez vydania meritórneho rozhodnutia s identifikovaným obdobím nečinnosti okresného súdu v trvaní celkovo približne dva roky. Uvedený postup v konaní nemožno považovať za sústredený a efektívny s cieľom odstránenia právnej neistoty sťažovateľky, a preto nie je zlučiteľný s jej základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Obranu okresného súdu spočívajúcu v poukaze na neprimeranú zaťaženosť a nedostatočné personálne obsadenie súdu nemožno akceptovať, vzhľadom na konštantnú

judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

24. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania bez vydania meritórneho rozhodnutia a k zistenej nečinnosti okresného súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

25. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

26. Keďže napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o tejto sťažnosti ešte právoplatne skončené, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy, druhou vetou, prikázal okresnému súdu konať v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Cpr 1/2016 bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu).

IV.

27. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

28. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné právo alebo slobodu sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

29. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

30. Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia spolu v sume 5 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

31. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

32. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä zistené obdobia nečinnosti okresného súdu, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

V.

33. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

34. Sťažovateľka si sťažnosťou uplatnila nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

35. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním. Náhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

36. Tarifná odmena za každý úkon [§ 11 ods. 2 a § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky] vykonaný v roku 2019 predstavuje sumu 163,33 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) k úkonu po 9,80 €, čo spolu predstavuje sumu 346,26 €. Vzhľadom na to, že právna zástupkyňa sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), ústavný súd priznal náhradu trov konania zvýšenú o DPH, spolu v sume 415,51 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

37. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júla 2019